

Část první

KARMICKÉ VZTAHY V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ

Kdyby se lidé víc zamýšleli nad tím, že poznání je spása, vůbec by nebylo tolik utrpení. Všechno lidské trápení pochází z nevědomosti.

Agni jóga

Život. Proč jsme ho dostali? Proč vlastně jsme zde? Každý z nás se na tomto světě objevil kvůli něčemu a prožívá svůj vyměřený čas na různém stupni komfortu a uspokojení vlastních potřeb. Všichni něco chceme, většina našich přání však zůstává v úrovni záměrů nebo prožívání (dobrého i méně dobrého). Třebaže, podle našeho názoru, člověk přichází na zem, aby si zde užil všeho: lásky, jídla, odpočinku, přátel, tvorby a všeho ostatního. Člověk má samozřejmě i povinnosti a musí též dodržovat jistá pravidla. Pokud tak činí, dosáhne v životě všeho, po čem zatouží! Lidé bohužel neznají pravidla, která musí v životě dodržovat. Porušují je a jsou za to trestáni. Život se stává utrpením. To znamená, že *chceme-li se vyvarovat problémů a neštěstí, musíme znát a dodržovat pravidla chování v životě* - pokud to není příliš složité. To je výchozí myšlenka. Navozuje ovšem mnoho otázek. Například: Je v zásadě možno jednat a přemýšlet tak, aby se nám všechno, co chceme, splnilo? A co je k tomu třeba? Na druhé straně zas vyvstává otázka, zda máme právo dostat všechno, po čem zatoužíme a co všechno

bychom si přáli! Nebude to porušování nějakých vyšších zákonů, nemluvě už o veřejném mínění a zákonodárství?

Člověk má právo na komfortní život. Podle našeho názoru *prakticky každý člověk na tomto světě má právo na komfort.* Ne vždy se však toto právo naplní. Nejsou peníze, není zdraví, není práce, není rodina - takové a ještě mnoho jiných problémů činí život člověka nejen nedostatečně komfortním, ale často naprosto bezútěšným. Jak tedy máme realizovat svá potenciální práva? Zde nastupuje další aspekt otázky realizace našich potřeb. Existuje-li právo, pak musí existovat i mechanismus jeho naplnění. Něco jako systém sociální ochrany a podpory fungující v naší společnosti pro nemocné a staré občany. Zde je ovšem třeba podpory na vyšší, všelidské nebo dokonce vesmírné úrovni. Disponuje Příroda takovým systémem? Samozřejmě! Jeho jediný nedostatek spočívá v tom, že nejsme příliš obeznámeni s tím, které z našich činů tento Systém podporuje a které trestá. Je to snad něco nového? Což nás lidská společnost vždy obeznamuje s našimi právy? Někdy ani s velikým úsilím nedokážeme zjistit, jaká jsou naše reálná práva, nemluvě o možnostech jejich realizace. Zdálo by se, že na Nebesích jsou na tom v otázkách informace lidí o jejich právech a povinnostech trochu lépe. A skutečně, tyto informace k nám různými způsoby neustále přicházejí, avšak my je velice často nechceme nebo nedokážeme dešifrovat. Když někoho taková informace nezajímá, je to jeho osobní věc. Člověk má svobodnou vůli. Ovšem ten, kdo chce vyhovět požadavkům Vyšších sil (např. aby získal jejich podporu při dosahování svých cílů), musí znát a užívat některá ne zcela na první pohled zřejmá pravidla. Právě o těch budeme hovořit na stránkách naší knihy. Když někdo přijme tento systém názorů na svět, pak se většina jeho přání tak nebo onak splní. Samozřejmě s jistými výjimkami. Nikdo např. nemá právo sáhnout si na vlastní život nebo na život jiného člověka, nedoporučuje se porušovat Trestní zákon nebo práva někoho jiného atd. To znamená, že kromě potenciální velké svobody máme nemálo omezení.

Něco děláme nesprávně. Některá z těchto omezení známe od rodičů, známých, učitelů, policie atd. Jsou to omezení, která od nás požadují zákony, mravní normy, veřejné mínění, ideologické principy apod. Řídíme se jimi a očekáváme, že budeme žít komfortně. Komfort však nepřichází a žádná snaha nemůže změnit situaci. Proč? Naše hodnotová orientace se nezměnila, vyhověli jsme snad všem požadavkům, které známe, a žádaný výsledek se nedostavil. Ba co víc, naše situace se zhoršuje. Máme pocit, že neplníme nějaké nám neznámé požadavky nebo porušujeme některá nám neznámá pravidla chování. Co ale máme dělat, když tato pravidla (nebo požadavky) neznáme? Nezbyvá nám nic jiného než se obrátit k odborníkům. Někdo jde k psychologovi, jiný ke knězi, další k různým jasnovidcům a věštkyním. Ti poskytují co do formy rozdílná, co do podstaty však obvykle shodná doporučení. Jsou-li tedy podobná, není asi třeba čekat, až se situace zhorší. Má asi nějaký smysl jednat podle těchto rad, a to hned. A přesně to je hlavní myšlenka naší knihy. Pojednává se v ní o našem systému nezjevených požadavků, které se kladou na člověka, o nichž se obvykle nemluví doma ani ve škole nebo v televizi. Požadavků, které na člověka na tomto světě kladou Vyšší síly. Zkušenost potvrzuje, že právě jejich porušování nám brání v realizaci naší svobodné vůle a v dosahování vytoužených cílů.

Hlavní požadavek. Doufáme, že mezi čtenáři naší knihy nejsou přesvědčení ateisté, tedy lidé, kteří odmítají existenci Boha nebo jiných Vyšších sil. Pokud ano, ať nám velkoryse prominou naše názory a úvahy. Lidský život je podřízen jistým zákonům, které stanovily Vyšší síly. Požadují od nás cosi, co neznáme, ale velmi rádi bychom to poznali. Pokud to, co od nás požadují, třeba nevědomě dodržujeme, Vyšší síly nám pomáhají při řešení našich úkolů. Pokud ne, tvoří nám takové podmínky, v nichž naše problémy mnohonásobně narůstají. A to bez ohledu na snahu, již vynakládáme k dosažení příslušného cíle. Naše pozorování lze tedy zformulovat následně: *Hlavní příčinou životních problémů, nemocí nebo prostě nepříznivé realizace přání jsou negativní*

emoce vůči okolí, to znamená konfliktní vztahy. Zajištění dlouhotrvajícího komfortu v životě, a to i s přispěním Vyšších sil, vyžaduje, abychom se naučili přijímat okolní svět takový, jaký je, a ignorovali z pohledu jednotlivce jeho nedokonalost. Je třeba říci, že je nesmírně těžké zaujmout takový postoj ve světě stále ještě rozděleném na chudé a boháče, komunisty a demokraty, věřící a ateisty apod. Je to však nezbytné. K lepšímu pochopení a přijetí této myšlenky si řekneme, proč vlastně člověk přichází na tento svět.

1. kapitola

PROČ PŘICHÁZÍME NA TENTO SVĚT?

Prakticky všechna náboženství mluví o tom, že člověk se nemusí starat o svou existenci, ale má se svěřit Bohu nebo jiným Vyšším silám. V křesťanském Novém zákoně nalézáme tento citát: „Nehromadte si poklady na zemi, kde je kazí moli a rez a kam se prokopávají zloději a kradou ... (Evangelium podle Matouše, 6, 19-21). Hinduismus říká, že náš svět je jen iluze a že není třeba snažit se získat v životě nějaký úspěch. S podobnou myšlenkou se setkáváme i v jiných náboženstvích. Taková tvrzení jsou však v rozporu s našim přesvědčením a životními zkušenostmi. Moc dobře víme, že když nebudeme nic dělat, brzy zemřeme hladu. Nebo se snad takové výroky vztahují jen na nějaké zvláštní lidi, např. na kněze? Ne. Týkají se každého jedince. Abychom si to uvědomili, musíme pochopit, proč přicházíme na tento svět.

Reinkarnace. Při zkoumání této otázky vycházíme z předpokladu, že *člověk se může několikrát narodit v různých tělech*. Tento jev se jmenuje reinkarnace a znamená, že nesmrtelná duše člověka se může po jeho smrti přemístit do jiného těla. A to tolikrát, kolikrát to bude třeba. Podívejme se, proč je tomu tak. Člověk ve své vyšší formě - nesmrtelné duši - by se v zásadě nemusel ztělesňovat na Zemi a mohl by donekonečna zůstat na úrovni Jemnohmotných světů. To se však stane pouze v případě, že člověk splnil na Zemi všechny své úkoly a požadavky, které naň kladou Vyšší síly. Takových lidí je ovšem nesmírně málo. Většina duší se proto musí opět vrátit na Zem, kde je často nečekaně žádný sladký život.

Neprojevený svět je vícepodlažní. Jednou z příčin opětovné reinkarnace podle našeho názoru je, že většina duší v Neprojeveném světě neexistuje v komfortních podmínkách. Z četných pramenů, i náboženských, se dovídáme, že Neprojevený svět má nesmírně složitou strukturu. Jednu z verzí jeho uspořádání vám přiblížíme v páté části. Nyní, aniž bychom zacházeli do podrobností, si představíme, že *má vícepodlažní strukturu*. Pobyt na nižších poschodích připomíná život v brlozích Harlemu nebo v chudých afrických a asijských zemích. Těmto nejnižším poschodím Neprojeveného světa říkají křesťané peklo. Pobyt ve vyšších poschodích Neprojeveného světa lze zase podle stupně komfortu srovnávat se životem ve vile na vlastním ostrově u jižního moře (křesťané takové místo nazývají ráj). Proto se *každá duše během svého pobytu v Neprojeveném světě jistě chce dostat trochu výš*. Protože většina lidí nejsou ani vyslovení hříšníci, ani andělé, nacházejí se jejich duše v poschodích někde mezi peklem a rájem. Výška poschodí se přitom určuje podle stupně její „hříšnosti“ v době, kdy opouštěla své pozemské tělo, tj. v okamžiku smrti, což už přímo souvisí s dobře známým pojmem „karma“. Tomuto pojmu se proto budeme věnovat trochu podrobněji.

Karma. V překladu ze sanskrtu termín karma znamená - „čin“. Lidé už dávno pochopili, že jejich minulost, přítomnost a budoucnost určují především jejich vlastní činy. O otázkách karmy pojednává mnoho knih, počínaje pracemi teozofů a mystiků minulosti a konče četnými publikacemi současných autorů. Jedni se dívají na karmu z hlediska jógy, vznikla dokonce její další varianta - karma jóga. Jiní z hlediska náboženského, bioenergetického, z hlediska fyziognomiky a dalších ezoterických i jiných poznatků. Přitom se za karmu pokládá hlavně ta *tíže problémů a nemocí, kterou si člověk přináší na tento svět*. Ezoterici tomu říkají „zralá“ nebo „rodová“ karma. U čtenáře to může vyvolat dojem předurčení a bezvýchodnosti celého našeho života, protože všechno, co se nyní s námi děje, určují nějaké staré hříchy. Naše zkušenost našťěstí ukazuje, že tomu tak není. Trochu jiný postup nalézáme v knihách známého badatele

a léčitele S. N. Lazareva. Analyzuje především ty „hříchy“, které si člověk nahromadil už během vlastního života. Taková zátěž se v ezoterice nazývá „získaná“ karma. I my se kloníme k názoru, že nejvíc problémů způsobuje porušování životních pravidel, tedy získaná karma.

Co je hřích? Vůbec nemáme v úmyslu naše čtenáře strašit. Jestliže jsme však už vzpomněli hříchu, definujme ho, především proto, že naše hledisko se liší od tradičního. Připomeňme si základní požadavek, který Vyšší síly kladou na člověka: přijmout okolní svět se všemi jeho projevy, tedy nebýt nespokojený se světem. Stvořitel stvořil svět, který nám dává možnost realizovat jakákoliv přání a potřeby. Jestliže však naše názory a myšlenky v nás budí pocit nespokojenosti se světem, dostáváme se s ním do konfliktu. Nepřijetí světa, který stvořil Stvořitel, to znamená *nespokojenost s konáním Vyšších sil, je hřích*, protože člověk nestvořil tento svět, a nemá proto právo vynášet soudy o tom, co je správné a co není. Nespokojenost člověka se světem je ve skutečnosti nespokojenost s tím, kdo svět stvořil. Tedy s Bohem. Dílo Boha považuje za nedokonalé, není spokojen s tím, co Bůh stvořil, a přitom zapomíná, kdo stvořil jeho samého. Z toho vyplývá, že hřích jsou jakékoliv negativní emoce vůči světu (jehož jsme součástí). Není podstatné, jde-li o nespokojenost s celým životem, s konkrétním člověkem, s nějakou událostí nebo sám se sebou. Jde o to, že člověk je nespokojen s dílem Stvořitele.

Získaná karma - to jsou nahromaděné negativní emoce. *Získaná karma jsou tedy negativní emoce, které si člověk nahromadil během svého života. Základní příčinou karmických problémů v životě člověka jsou především nahromaděné negativní emoce, nikoli nějaké nesprávné činy nebo názory na život. Člověk má a může mít jakékoliv názory na život, i ty nejkrajnější, což znamená, že není zakázáno být nacionalistou, rasistou, komunistou atd. Stvořitel je milostivý a dovolí svým dětem mít jakékoliv názory, protože svět, který stvořil, je nesmírně mnohotvárný. Jestliže však takové názory budí negativní emoce*

vůči jiným lidem, rodině, společnosti atd., to je už hřích. Nebo když člověk přijímá jako možnou jen jednu variantu směřování svého života - i to je hřích. Hřích, jenž mu v životě dělá problémy a nepříjemnosti. To znamená, že můžete být nacionalista (pacifista, komunista atd.), *nemůžete ale odsuzovat jiné lidi, když nesdílíte váš názor*. Jestliže vy jako nacionalista připustíte, aby jiní lidé měli vlastní názory a řídili se jimi, nebudete mít žádné specifické problémy. To znamená, že nepřípustná (čili hříšná) je situace, kdy člověk cítí nespokojenost s okolním světem. A kdy takovou nespokojenost cítíte? Když *trváte na tom, jaký má svět být*. Máme určitou představu, ale svět není takový, jak bychom si představovali. Proto jsme nespokojeni. Stav, kdy *v našich myslích existuje velmi vyhraněná představa o tom, jaký má být svět*, který nás obklopuje, nazýváme idealizací.

Co je idealizace? Když přemýšlíte o tom, jaký má být svět, který vás obklopuje, to ještě není idealizace. Teprve když na podkladě svých úvah začnete být podrážděni nebo cítíte jakékoliv negativní emoce. *Idealizovat* znamená *připisovat nadměrnou důležitost* nějakému modelu uspořádání okolního světa, tj. *prožívat jakékoliv negativní emoce v situaci, kdy se reálný svět neshoduje s takovým „ideálním“ modelem* (nenávidět, žárlit, urážet se atd.). Máte, řekněme, vyhraněný názor na svůj život (nějaký „ideální“ model života). Při srovnávání ideálního modelu s vlastním reálným životem zjistíte, že je mezi nimi veliký rozdíl a začnete se trápit. Jakmile se začnete trápit, začínáte hromadit hříchy. Idealizace nastává, když máte nějakou vyhraněnou představu o tom, jak má jednat muž (nebo žena, dítě, známý, nadřízený, pracovník státní instituce atd.). Víte, jak se má chovat. On se však chová trochu (nebo úplně) jinak. To znamená, že *neodpovídá vašemu ideálu*. Stáváte se proto agresivním a snažíte se ho přinutit, aby se choval tak, jak vy považujete za správné. Anebo jste smutní, případně zoufalí, že se nechová tak, jak je třeba. V obou případech *nepřijímáte toho člověka* (a přes něj celý svět), protože neodpovídá vašemu ideálu. Neidealizujeme jenom lidi, nýbrž i různé situace. Třeba, že vláda nepostupuje

správně a vede zem do slepé uličky. Demokraté zapomněli na demokracii a komunisté na problémy lidu. Vaše profese je málo placena, zatímco v jiných profesích dostávají nepřiměřeně mnoho. Příkladů idealizace, které nám tak otravují život, je spousta. Některým se věnujeme podrobněji.

Otevřená a skrytá idealizace. Nejdřív si musíme říci, že existují dva typy idealizace: otevřená a skrytá. *Otevřená idealizace je, když nás v životě něco dráždí* nebo vyvolává nějaký jiný negativní cit, např. práce, byt, televizní relace, vláda, představený nebo spolupracovník, tchyně, manželka (manžel), auto atd. Máte-li objekt, který vás neustále dráždí, znamená to, že ho (pozemskou hodnotu) idealizujete. Tedy že víte, jaký má být, ale on takový není. Svou nespokojenost můžete přitom projevovat nebo potlačovat, i když výraz vašeho obličejce zůstane klidný (tak se chovají dobře vychovaní lidé). To ovšem není rozhodující. Podstatné je, že *vnitřně tento svět nepřijímáte*, což už je plnohodnotný hřích. Zda takový postoj dáváte otevřeně najevo, anebo zda své city skrýváte, je irelevantní. Čtenáři, kteří se chovají zdrženlivě, budou ještě víc pohoršeni: vynakládají přece tolik duševních sil, aby skryli své negativní emoce! Nevadí. Podle naší teorie a zkušeností hřeší stejně jako ti, co křičí a mlátí se. Druhá forma idealizace je skrytá. Projevuje se, když je všechno v pořádku a vy neprožíváte negativní emoce. *Jesliže vás však připraví o nějakou pozemskou hodnotu, ve vaší duši určitě vzplane nespokojenost, agresivita nebo pocit naprosté nescelnosti vaší existence.* Nedokážete si např. představit život bez milované práce, rodiny, dítěte, tvorby atd. K odhalení své skryté idealizace si musíme *představit svůj život a postupně z něj ubírat různé hodnoty* - jaké konkrétně, to si řekneme později. Když ve vás nepřítomnost takové hodnoty nevyvolá mimořádnou reakci, znamená to, že k ní nejste připoutáni. Pokud si bez ní nedovedete představit život (práce, rodina, sex, peníze, moc atd.), rozhodně jí připsujete *příliš velký význam*.